

elementi. S tem v zvezi avtor značilno zaključí, da je dogmatično razmejevanje enih in drugih elementov preprečevalo razreševanje tovrstnih vprašanj. In meni, da bo edinole s premagovanjem »izolacijskih tendenc« mogoče uvrstiti »geografijo prirodnih resursov« v posebno disciplino, ki bo v »enaki meri povezana s fizično in ekonomsko geografijo«, češ da leži ta na mejnem področju in pripada zato obči geografiji.

Za sovjetsko geografsko misel so gornji pogledi vsekakor sveži, čeprav so osamljeni in nedosledni. Na odziv drugih sovjetskih geografov nam bržkone ne bo treba dolgo čakati.

Darko Radinja

Joachim Marcinek, Das Wasser des Festlandes. Leipzig, 1975, 224 strani, 29 risb.

Knjiga obravnava kopne vode po standardnih poglavjih (vodno kroženje vode in vodne zaloge, tekoče vode, jezera, podzemeljske vode — to poglavje je napisal J. Saratka, ledeniki, vodna bilanca). Zanimivi sta zlasti uvodno in zaključno poglavje. Podajanje snovi se sicer drži že znanih, uhojenih poti, je pa pregledno, dobro razčlenjeno in sistematično ter nepreobsežno in tudi ne prezahtevno. Zato je knjiga koristna zlasti kot priročnik oziroma učbenik kopne hidrografije in je kot nalašč za študente geografije na začetku študija. Na knjigo opozarjamo tudi zaradi kvantitativnih podatkov, ki so zbrani v pregledne tabele in prikazani največkrat primerjalno po različnih avtorjih. Žal pa avtor zanemarja izrabo vode in pereče probleme današnjega sveta, ki so s tem v zvezi.

Darko Radinja